

—Կառքի չուղարկեմ... լալիս է...

Տանտիկինն էր. ես գլուխս բարձրացրի, նա կանգնած էր շեմքում անշարժ, մատը շրթունքներին դրած, մտածկոտ և նայում էր յատակին ընկած նամակին։

Ա. ԱՀԱՐՈՆԵԱՆ

Վ Ե Ր Ջ

*
* *

Ա՛խ, ես հիւանդ եմ,
Հիւանդ՝ ձանձրութեամբ...

Եւ որպէս անձեւ, անծիր մի սեւ ամպ,
Որ անհուն օդում չունի տեղ, դադար,—
Ես է՛լ նրա պէս անձեւ տենչերով՝
Չգիտեմ երբէք, թէ ո՛ւր եմ գնում,
Ես է՛լ չըջում եմ ծանրը՝ իմ մթնով՝
Հազար սրտերի ծածուկ անհունում.
Վէտքի ծոփ, դէպի ծոփ, յոգնած, ծարաւի՝
Ասում եմ յանկարծ՝ մի տենչով մղուած...
Վէտքի ծոփն անբաւ, որ հազար գաղտնիք,
Հազար միտք, երանգ իր մէջը ունի...
Դէպի լեռները վեհութիւն խորհող,
Դէպ անտառները գաղնապահ, վայրի,
Դէպ ջրվեժները, որ լոյս-ամպի պէս
Գահավիժում են խորքերն անդունդի...

Բայց ես հիւանդ եմ,—
Ինքն իրան լափող մի ծարաւ խարոյկ,
Որ գալարուելով իր ցաւիցն անձուկ՝
Ուզում է հաւոնի,

Բայց որ այրելու
Դեռ մի սիրտ անյագ ու շատ բան ունի։

ԴԵՐԵՆԻԿ ԴԵՄԻՐՉԵԱՆ